

Pădurea de Început

Cartea mea de
povești cu
Ecoterrieni

Dragi copii,

Vă dedicăm cu mult drag aceste povești. Ele sunt despre niște spiriduși verzi și pufoși care se împrietenesc, de-a lungul timpului, cu mulți copii. Dar nu cu orice fel de copii! Ci cu aceia care iubesc natura, au grijă de ea și o protejează.

Ecoterrienii (căci ei sunt spiridușii verzi) sunt invizibili. Nu pot fi văzuți decât de copiii care au grijă de planeta lor. Așa că, dacă deja iubiți natura, vă purtați frumos și aveți grijă de mediu păstrându-l curat, s-ar putea ca, într-o bună zi, în fața voastră să apară... un Ecoterrian! Și odată ce l-ați văzut pe primul, puteți fi siguri că o să îi zăriți apoi pe toți șapte. Și să ne credeți pe cuvânt că sunt cei mai distractivi prieteni pe care i-ați putea avea!

Așa că, dragi copii, aveți grijă de natură, iubiți planeta noastră verde-albastră și multe minuni se pot întâmpla!

Cu drag,
Echipa ECOTIC

Prima zi

Primul lucru pe care și-l amintea era albul. Privea într-o mare de alb, strălucitor și curat și asta l-a bucurat. A stat așa ceva timp, nu-și mai amintea exact cât. Era liniște și pace și parcă nici nu voia altceva. Atunci a auzit primul râs de copil. Doamne, ce minunăție! Ce curcubeu de trăiri a provocat acel prim râs auzit. Odată cu primul râs, a apărut, uluitor, primul copac. Prima oară nu a știut de unde apăruse și nici ce era acea formă zveltă, deși puternică. Dar a observat curând că peisajul în jurul lui a prins să crească și să se îmbogățească la fiecare nou râs, la fiecare sunet de glas – și ce glasuri! Atât de deosebite, atât de interesante!

Cine era acolo?

Așadar, nu era singur?!

Acela a fost momentul în care prietenul nostru, Ecoterrianul Unu, a făcut cunoștință cu ceva numit Curiozitatea. Iar curiozitatea l-a făcut să acționeze și să se ridice. Nu mai putea doar să stea. Voia să vadă ce e în jur! Voia să vadă copacii și pământul, cerul și mai ales cine râdea... cine putea da glas unei emoții atât de minunate.

„Unde sunteți voi, cei care râdeți?” întrebă în gând Unu. Căci iată, încă nu își cunoscuse glasul. Se uită cu interes dincolo de un pâlcc de copaci și atunci îi văzu: un grup de ființe frumoase, senine, bucuroase și zburdalnice. „Oameni” se hotărî el pe loc. Așa îi va numi. Și se hotărî să îi iubească mult, mult de tot. Și așa Unu cunoscuse iubirea.

Știa cumva că el e legat de ei, și ei de el. Și că bucuria lor înseamnă bunăstarea lui.

Unu avea acum Curiozitatea și iubirea ca să-l ajute să descopere mai mult.

Unu o cunoaște pe Doi

În prima noapte, Ecoterrianul Unu adormi greu, încă zăpăcit de atâtea impresii ale primei sale zile pe Pământ. Însă până la urmă oboseala și-a dat mâna cu Moș Ene și Unu adormi profund, înconjurat de dragii lui copaci și așezat pe un strat moale de mușchi.

A doua zi, lumina caldă și aurie a unui soare minunat îl trezi. Ușor-ușor, reuși să deschidă ochii și nu mică îi fu mirarea când privirea lui întâlni... o altă privire!

„Cât e de frumoasă!! Hihi, ce pufoasă și ce verde minunat poartă!” gândi Unu. „Dar ce gene luuungi și ce frumos îi cad pe obraz când clipește...”

„Și tu ești chipeș” auzi Unu o voce caldă care îi zumzăi în minte. Era oare posibil?! Ea, frumoasă, minunata creatură verde cu gene lungi îi vorbea!

„Și eu te aud și mă bucur tare mult că mă găsești frumoasă” chicoti ea. „Mă cheamă Doi. Pe tine?”

„Eu... eu sunt Unu!” îndrăzni tânărul nostru Ecoterrian.

Unu și Doi deveniră prieteni imediat. Doi părea să fi fost ceva mai curajoasă în ziua de dinainte, așa că știa un pic mai mult decât Unu despre tot ce se întâmpla în jur. Observase că pământul se înverzea pe măsură ce oamenii făceau un simplu gest de bunătate. Cum un om râdea, apărea un tufiș nou sau un nou fir de iarbă se iveau. Așa că la fiecare îmbrățișare, zâmbet, cuvânt bun, Pământul devenea din ce în ce mai frumos și mai bogat.

Minunea cea mai mare apărea când oamenii își arătau iubirea față de Pământ.

Când oricare dintre ei îndrepta o plantă, o mîngaia sau o-ngrijea, în orice fel, cerul se lumina brusc și undeva, de fiecare dată în alt loc, ceva se nășteea.

„Așa cred că ai apărut tu!” zise Doi. „Așa cred că am apărut și eu, și dacă am numărat bine, cred că deja suntem vreo 7”.
„7?” se miră Unu.

„Așa cred” se însufleși Doi. „Ce m-am bucurat! M-am gândit cât de multe putem face împreună! Cum putem să rîdem, să ne jucăm, ba chiar să ne unduim?” Privirea pierdută a lui Unu arăta destul de clar că el, ca băiat, n-avea nici cea mai mică idee.
„Oamenii îi spun dans...” șușoti Doi, misterioasă, în mintea lui Unu.

Lui Unu i se întinse un zîmbet uriaș, strălucitor pe chip. Nici acum nu știa exact ce e acela dans, dar era fericit. Fericit că o avea pe Doi lângă el, pe Doi cu ale sale gene minunate, alături de care avea să descopere multe. Poate chiar și Dansul!
Unu tocmai descoperise Prietenia.

Șapte face lumină

Nu le-a trebuit mult lui Unu și lui Doi să îi găsească pe restul Ecoterrienilor. Parcă o forță nevăzută le purta pașii către următorul membru al grupului nostru neobișnuit.

Așa l-au găsit pe Trei, boemul, sensibilul Trei. Trei era răspunzător cu sănătatea naturii. Imediat cum o ramură se usca sau un șoricel se rănea, Trei știa și era imediat acolo. Făcea el ce făcea și lucrurile se întorceau la normal. Trei mai avea un dar: când zâmbea, totul se înfiora de o căldură pufoasă, dătătoare de calm și bine. Ochii i se încălzeau și parcă totul înflorește sub privirea lui. Unu și Doi au conchis că așa avea el grijă de toți. Cu zâmbetul și privirea.

Patru era paznicul. Era singurul dintre ei cu o privire mai feroasă. Avea chiar și sprâncene și când le încrunta, parcă și norii se dădeau un pic mai încolo. Avea și el rolul lui și îl lua foarte în serios; până la urmă, siguranța lor era foarte importantă!

Cinci iubea cerul. Avea cei mai albaștri ochi din lume și îi îndrepta deseori spre cer. Când Cinci se uita la cer, păsările ciripeau și norii se opreau în loc. Iar când Cinci credea că e nevoie, ploaia cădea și răcoarea pământul. Șase era cercetașul. Pur și simplu nu avea astâmpăr. Trebuia să se miște și să știe tot. Așa aflaseră că în jurul lor nu era doar pădurea, ci și munții, apele și dealurile. Așa aflaseră că oamenii nu îi puteau vedea!

Șapte... ei bine, Șapte era deosebit. Șapte se născuse bătrân. Avea barbă și umbla un pic adus de spate. Însă Șapte știa tot. Știa de ce erau ei acolo, cine erau și mai ales ce aveau de făcut. Le spusese în prima seară când se reuniseră. Stăteau în cerc, sub lumina lunii, într-un mic luminiș din pădurea de stejar. Se uitau unii la alții și erau fericiți și un pic înfiorați. Se descopereau unul pe altul, dar și pe ei înșiși, pentru că Ecoterrienii nu aveau oglinzi. Era suficient să se uite unii la alții ca să știe cine sunt. Și nu doar cum arată pe dinafară, ci și pe dinauntru.

- Suntem un neam de spiriduși, le spusese, sfătos, Șapte.
Iar noi suntem primii veniți.

Se făcuse liniște în gândurile celor șapte Ecoterrieni. Simțeau cu toții că este un moment important.

- Suntem o parte din spiritul Pământului și suntem aici să ajutăm planeta să trăiască și să treacă de momentele mai dificile.

- Momente dificile? se miră boemul Trei. Dar totul este minunat și perfect! adaugă el cu un zâmbet cald.

- Acum da. Dar vor veni și momente mai grele, și asta pentru că noi și oamenii suntem legați cu o legătură specială. Vedeți voi, noi și oamenii suntem diferiți. Noi nu avem nevoie de voci, ei au. Noi nu avem nevoie de haine, ei au. Nevoile noastre sunt sufletești, ale lor sunt și de altă natură. Oamenii consumă! Își iubesc planeta și, fără s-o știe, ne iubesc și pe noi. Căci noi suntem frații lor mai mari. Dar ei au nevoie de hrană, de haine, de lucruri care să îi ajute să învețe. Vor construi case și vor avea mașini în locuri care se vor numi orașe. Și, ușor-ușor, vor uita că Pământul le dă viață și îi susține și vor începe să îl chinuie.

- Asta nu o să se întâmple! se înfurie pe dată Patru.

- Ba o să se întâmple, îl temperă Șapte. Așa învață ei; orice copil face boroboațe și învață. Așa e rostul lucrurilor. Rolul nostru este să veghem și să intervenim atunci când va fi nevoie. Căci oamenii sunt frumoși, o știți și voi. I-ați iubit din prima clipă în care i-ați văzut. De ce?

- Pentru că sunt vii! Atât de vii! se entuziasmă Doi.

- Așa e, zise Șapte. Și veți vedea că sunt naivi și inocenți, buni și răi, puri și vicleni, bucuroși și furioși și ne vor pune la grea încercare răbdarea. Însă în ei există ceva mai prețios decât aurul. Ei au, ca și noi, bunătatea și iubirea. Orice om iubește, în sufletul lui, planeta sa. Ei, asta e misiunea noastră. Când va veni timpul, trebuie să îi ajutăm să-și amintească!

Vocea lui Șapte se stinse în gândurile Ecoterrienilor. Privirile lor se întorceau din când în când, către întunericul pădurii. Acolo se afla Necunoscutul.

Băiatul care putea vedea

Într-una din zile, Doi se plimba nestingherită printre copacii Pădurii de Început. Așa numeau Ecoterrienii pădurea în care veniseră prima dată, Pădurea de Început. Știa ea bine că nu avea de ce să își facă griji. Animalele îi erau prietene, la fel și plantele, iar oamenii nu o puteau vedea.

Știa că e un sat de oameni la ceva distanță de pădure, și mai știa că oamenii veneau în pădure când vânau sau aveau nevoie de ierburi pentru leacuri. Asta se întâmpla oricum rar, așa că Doi se bucura de aerul proaspăt, de zgomotul molcom al Pădurii de Început în care clocotea atât de multă viață! „Pam, pam, pam” se auzi dintr-o dată de undeva din desișul din stânga. Era o voce cum Doi nu mai auzise din primele zile. O voce subțirică, delicată, care susura melodios. Curioasă, făcu ochii mari și se îndreptă fără teamă spre sursa cântecelului. Dădu frunzele tufișului la o parte și făcu doi pași.

- Aaaaaahh!!! și băiețelul înlemnii. Se oprise cu fața împietrită, cu brațele și picioarele rigide și reci. O spaimă groaznică se citea pe chipul lui oacheș, în ochii mari și negri.

Doi se uită alarmată în spatele ei, o fi apărut vreun urs?! Deși ea îi simțea de la kilometri depărtare; însă trebuia să fie ceva ce îl speriasc atât de grozav pe micuțul om. Ei bine, nu! Nu era niciun urs. Și, pe măsură ce clipele se scurgeau, Doi deveni conștientă că băiețelul o vedea... pe ea.

Doi era fată, și fetele știu cum să se poarte cu copiii. Imediat zâmbi dulce și fermecător, cât știa ea de frumos. Apoi bătu de două-trei ori din gene și se uită galeș la puiul de om. Și acesta parcă-parcă mai prinse viață în obraji.

- Cine ești tu, frumușelule? gănguri Doi în mintea prichindelului.
- Eu?... Eu... Vic.. băigui băiatul.
- Mă bucur să te cunosc, dragă Vic, zise Doi. Pe mine mă cheamă Doi!

-
- Doi, repetă neîncrezător Vic.
  - Doi, confirmă zâmbitoare Doi.

Vic păru să vrea să facă un pas-doi în față, însă renunță și o rupse la fugă înapoi, spre sat. Se mai uită de câteva ori în urmă, însă în cele din urmă dispăru. Avea să fie începutul unei prietenii frumoase. Vic era singurul om care îi putea vedea pe Ecoterrieni. Cel mai fericit se dovedi a fi Șapte.

- Știam că printre oameni va fi cineva care ne va putea vedea. Așteptam momentul ăsta și sunt fericit că a venit. Vic va fi puntea noastră de legătură cu oamenii. El ne va înțelege și va încerca să îi facă pe ai lui să înțeleagă, la rândul lor, cât de important este să iubească Pământul și să îl protejeze. Dar Vic nu va reuși cu totul. Însă linia lui de sânge este una importantă! Câci între copiii lui, în fiecare generație, va fi unul care va putea vedea și care ne va ajuta.

Ce putea face un omuleț pentru Ecoterrieni? Încă nu le era clar, însă bucuria de a avea un băiețel bun, inimos și energic alături de ei, la joacă, era un sentiment tare plăcut. În seara aceea, Ecoterrienii au adormit cu un sentiment nou. Descoperiseră Nerăbdarea. Abia așteptau să îl mai vadă pe Vic!

Visul lui Vic

Nu trecuseră mai mult de două luni de la celebra întâlnire a lui Vic cu Doi. Două luni în care însă se petrecuseră multe! Vic devenise cel mai bun prieten al Ecoterrienilor. De câte ori o putea zbughi de acasă, se repezea în pădure și își petrecea ore minunate alături de prietenii săi pufoși și verzi.

Cine l-ar fi văzut, ar fi zis că băiatului i s-a întâmplat ceva: țopăia și râdea de unul singur, își pune brațul după liane și plante și câteodată se uita minute în șir spre cer, mormăind ceva. Cine l-ar fi crezut că el, în tot acest răstimp, se

distra cu Unu sau cu Trei, ori învăța să citească semnele vremii în nuanțele cerului, cu Cinci!

Ușor-ușor, în toată această distracție, ceva începea să crească în băiat. Devenea din ce în ce mai înțelept și începuse să simtă că era diferit de semenii lui. Nu-i mai venea să se distreze vânând păsărele, ca amicii lui din sat; parcă-parcă i-ar fi zis lui tătâne-su că nu punea grâul în pământ atunci când trebuia; de-aia nici nu ieșea bun, boabele erau mici și tari și fiertura abia se putea mânca.

Fără să își dea seama prea bine, Vic se legase de natură într-un mod nou, blând însă puternic. Într-o seară, înainte să se facă ora la care știa el prea bine că trebuia să ajungă acasă, altfel era luat la întrebări, șapte se apropie de Vic și îi vorbi în gând:

- Tu deja știi, băiatul meu, că ești diferit de ai tăi. Și știi că vrei să afli de ce. La întrebarea asta nu îți pot răspunde acum. Va veni un timp și pentru asta. Acum doar gândește-te la felul în care sunt diferiți oamenii de Ecoterrieni. Mâine vino și spune-mi ce ai aflat.

Vic își luă la revedere de la Ecoterrieni și porni spre casă. În seara aceea, se gândi cu stăruință la ce îi ceruse Șapte. Cum erau oamenii diferiți de Ecoterrieni? Sau Ecoterrienii de oameni?

A, da, da, siiigur! știa!! Își dădu seama fericit că Ecoterrienii erau verzi și pufoși, pe când oamenii erau tucii și doar bărbații aveau păr pe corp, dar diferit oricum. Gata, găsisse! Zâmbea încântat în întuneric.

Somnul însă nu venea. Vic simțea o agitație și mintea lui se tot întorcea la întrebarea lui Șapte. Ceva îi spunea că nu asta era diferența la care se referise Șapte. Dar ce altceva atunci?...

Vic adormi în timp ce se gândea la oameni și la Ecoterrieni. În noaptea aceea, visă un vis ciudat. Se făcea că lumea era împărțită în două. O parte era verde și strălucitoare, una era tucii și caldă. Copilul simțea că le îndrăgește pe

amândouă, însă în visul lui, cele două părți erau separate. Asta nu poate fi așa! își spuse Vic cel din vis. Lumea mea e una singură! și se străduia să își dea seama cum să le unească. Până când observă, între cele două părți, o scânteie blândă și jucăușă. Hihi, ce s-ar mai juca cu ea! Și porni imediat în căutarea ei, însă în acel moment visul se încheie.

A doua zi, Vic se întrebă, încurcat, ce-o fi însemnat visul acela. și-l scoase din minte cu gândul că o să îl întrebe pe Șapte. Și plecă cu tatăl său la treburile zilnice.

Al doilea prieten al Ecoterrienilor

Anii au trecut și Vic devenise un bărbat în toată puterea cuvântului. Totul se schimbase în viața lui, mai puțin prietenia sa cu Ecoterrienii. Grație acestei prietenii și a înțelepciunii și purității ființelor pufoase și verzi, Vic devenise un om un pic neobișnuit în satul său.

Deși era cel mai puternic și mai abil vânător din sat, toata lumea știa că Vic nu vâna de plăcere. Vâna pentru că avea nevoie să pună hrană pe masă soției și celor doi copii ai săi. În timp, ajunsese să vâneze oricum singur, pentru că ceilalți vânători ai satului nu înțelegeau deloc felul în care își apleca el fruntea asupra animalelor doborâte și șoptea ceva nedeslușit.

Își iubea soția și deseori o îmbrățișa în văzul sătenilor – o altă ciudățenie pe care nimeni nu o înțelegea. Ca să nu mai povestim de șocul oamenilor când, într-o zi, Vic fu văzut cărând apă în locul Sheei. Era ceva nemaivăzut, nemaiauzit, înspăimântător: de când făceau bărbații cei mai puternici treburi femeiești?!

De unde să știe sătenii că Vic înțelesese misterul feminin încă de când era un puști, de la drăgălașa Doi... știa că femeile sunt sensibile, calde și generoase,

chiar și un pic vulnerabile, însă atât de puternice, atât de răbdătoare. Vic ajunsese să o îndrăgească atât de mult pe Doi, încât din acel moment fetele încetaseră să fie niște ființe dintr-o altă specie, pe care era musai să le ții la distanță și ocupate, pe cât posibil. Înțelesese că erau cealaltă jumătate a întregului.

Dar mai presus de orice, Vic iubea Pământul. Deseori era văzut înfundându-și mâinile în glodul uscat, uitându-se amuzat undeva spre granița pădurii întunecate. Își menținuse obiceiul nătâng de a sta cu brațul încolăcit pe după vreun copac, râzând ca un smintit și țopăind fericit. În timp, sătenii se cam obișnuiseră cu el și îl considerau un pic țicnit.

Shea îl înțelegea pe jumătate. Știa că are un om bun lângă ea și era fericită. Simțea căldura lui și iubirea cu care învăluia tot ce îl înconjura, doar că nu înțelegea de unde avea Vic această forță. Nici nu îl întreba. Doar Kru, băiețelul lor de doi ani, părea să știe mai multe, deși nu zicea nimic. Doar stătea lângă tatăl său și îl privea cu aceiași ochi calzi.

Asta până în acea zi de octombrie, când Kru se apropie de Vic și îi zise:
- Tata, Doi nu vine azi?

Kru, Tar și Tyr și dispariția primului Ecoterrian

Și iată că au trecut câteva generații de când Vic îi descoperise pe Ecoterrieni în Pădurea de Început. Și după cum prevestise înțeleptul Șapte, în fiecare generație exista cineva care îi putea vedea pe Ecoterrieni.

Dupa Vic urmă fiul său, Kru. După Kru urmă Tar, și după Tar urmă Tyr. Toți deveniseră prieteni cu Ecoterrienii și, astfel, erau strâns legați de pădure și Pământ.

Într-o bună zi, Tyr, care avea pe atunci vreo 18 ani, stătea alături de tatăl său, Tar, la marginea pădurii. Stăteau în liniște, în soarele blând de mai, și inspirau adierea curată și proaspătă a copacilor bătrâni. La un moment dat, din pădure apăru, împleticindu-se, Unu. Tar și Tyr înlemniră: Unu era trist, ochii îi înotau în lacrimi și mâinile îi atârnavu pe lângă corp. Țsta nu era Unu, veselul și zglobiul Unu pe care îl știau ei.

- Ce s-a întâmplat, Unu? sări ca ars Tyr. Ce e cu tine?

- Șase... susură îndurerat Unu... Șase a dispărut...

- Hai, hai, Unu, poate e doar rătăcit pe dealuri, știi că Șase al nostru e un neobosit cercetaș, zise Tar calm și împăciuitor.

- Nu, Tar... Nu mai e... Șase nu mai e, și știm cu toții asta. O simțim aici! și Unu arată încet un loc din pieptul lui pufos și verde.

- Dar cum așa?! Cum așa?! se crispă Tar.

În acel moment se auziră zgomote în sat. Oamenii chiuiău și sărbătoreau și Tar și Tyr se grăbiră să vadă despre ce e vorba.

- Ei, ce s-a întâmplat? întrebă ei la marginea mulțimii.

- Yiiihaaa!! Ursoaica a fost vânată! se bucură moșneagul știrb din capul satului.

Și atunci, Tar și Tyr văzură spectacolul tragic al dispariției lui Șase. Un act de cruzime al oamenilor împotriva naturii, vânarea unui animal sălbatic determinase stingerea lui Șase.

- De ce?.. De ce?... șopti tânărul Tyr, lăsând o lacrimă rotundă și grea să îi cadă pe vârful piciorului, lasând o urmă întunecată pe încălțările sale.

A fost momentul în care linia lui Vic a înțeles că legătura dintre oameni și Ecoterrieni era mai profundă decât credeau ei. Iar oamenii aveau în aceeași măsură în mâinile lor viața Ecoterrienilor și cea a minunatei lor planete Pământ. Căci cu fiecare gest frumos și luminos, generos și iubitor, oamenii aveau darul de a mări neamul Ecoterrienilor și de a spori frumusețea lumii lor. Însă în același timp, actele lor de mare cruzime împotriva pământului determinau dispariția micilor ființe verzi.

Atunci Tyr a simțit că există ceva numit Responsabilitate. Și a decis să lupte.

Retragerea Ecoterrienilor

Pierderea lui Șase a fost o lovitură grea pentru Ecoterrieni. Mult timp, prietenul lor, Tyr, îi văzu rătăcind, unul câte unul, la marginea Pădurii de Început. Păreau să îl aștepte încă pe Șase, deși toți știaau, de acum, că asta nu mai era posibil.

Nici pe Tyr nu îl mai ascultau. Și nici poftă de joacă nu mai aveau. Șapte era singurul dintre ei care își păstrase vechea atitudine și într-o zi îi spuse lui Tyr:

„Dragul meu băiat, a sosit timpul ca Ecoterrienii să se retragă în inima Pădurii de Început. E pădurea unde a început totul, și e locul ce ne poate proteja. Vor veni vremuri grele pentru noi. Oamenii își vor descoperi puterea asupra pământului și viețuitoarelor și nu vor avea înțelepciunea să o folosească corect. Vor face multe gesturi rele, necugetate. Vor aduce multă suferință. Noi vom pleca de-acum. E rostul meu să am grijă de neamul meu. Dar vom veghea asupra ta și liniei tale, așa cum vom veghea asupra Pământului întreg. Du-te acum și urmează-ți calea! Spune-le oamenilor că nu au apucat-o pe un drum bun și învață-ți copiii să iubească natura. Poate, într-o bună zi, ne vom întoarce.”

Și cu aceste cuvinte, Șapte și Tyr își luară rămas-bun.

Generații întregi au locuit și și-au trăit viețile în așezarea de lângă Pădurea de Început. Niciun copil nu a mai văzut, de atunci, vreun Ecoterrian. Oamenii își mai aduceau aminte de Vic și linia lui doar prin povești spuse de bătrâni la serbările din sat. Aproape toți credeau că istoriile astea nu erau altceva decât niște născociri ale unor moșnegi plictisiți.

Cu toate acestea, Ecoterrienii au continuat să existe în inima pădurii. Nu așteptau decât un semn care să le dea de știre că ceva din lumea de afară se schimba. Iar semnul nu putea fi decât apariția unui nou copil care să îi poată vedea și care să se aventureze în Pădurea de Început.

Prima fetiță care putea vedea

Tania auzise de mică de la bunicul ei povești despre Vic și despre niște ființe fantastice verzi și pufoase, numite Ecotari; sau Ecoturi?! Bunicul ei nu mai știa bine, dar oricum, erau verzi și foarte buni la suflet. și pare-se că nu doar Vic, stră-stră-strămoșul lor îi văzuse. Nuuuu... Povestea era confirmată de bătrâni din mai multe generații, și se auzea de un stră-stră-bunic pe nume Tyr care se împotrivise pentru prima oară oamenilor din sat și arătase că rostul omului nu e să cucerească natura, ci să o asculte și să trăiască în armonie cu ea.

În căpșorul mic și oacheș al fetiței de 6 ani, toate poveștile bunicului țeseau o ceață de amintiri. Simțea că știe ceva, dar nu prea își dădea seama ce. De fiecare dată când bunicul îi povestea despre spiridușii verzi, simțea un dor năvalnic să alerge și să se afunde în pădurea de la marginea satului. Doar că... mama nu îi dădea voie.

Și totuși, într-o zi de vară, Tania se hotărî. Își luă păpușa favorită, cea pe care mama i-o făcuse, cu atâta talent, din paie și fustele ei vechi, și păși hotărâtă spre marginea pădurii.

Mai făcu un mic popas înainte de a intra... și păși.

O întâmpină un val de aer curat și răcoros și fetița închise ochii, surprinsă. Auzi zgomote noi, fermecate – oare erau păsări? Oare era fâlfâit de aripi sau doar vântul care se juca între crengile vii ale copacilor bătrâni?

Își strânse păpușa la piept și făcu primii ei pași în Pădurea de Început. Și chiar în acel moment, Ecoterrienii, care timp de generații întregi se retrăseseră în inima pădurii și nu mai intraseră în contact cu oamenii – răniți adânc de dispariția lui Șase – simțiră din nou că un Om intrase în Pădurea de Început.

Șapte își ridică ochii blânzi și le transmise lui Unu, frumoasei Doi, sensibilului Trei, luptătorului Patru și prietenului cerului, Cinci:

„Ei, se pare că s-a întâmplat din nou. Inima îmi spune că linia oamenilor iubitori de natură nu s-a frânt! La marginea pădurii ne așteaptă cineva.” Și în ochii

bătrâni ai înțeleptului Ecoterrian se aprinse o luminiță jucăușă.

Ca sub o vrajă, de unde până atunci erau cu toții letargici, Ecoterrienii începură să mișune fericiți prin luminiș, căutând să se pregătească cât mai bine pentru întâlnirea cu noul lor prieten de joacă. Simțeau cu toții cât le lipsiseră joaca, bucuria, râsetele minunate ale unui pui de om bun și iubitor.

Apoi, ca la un semn, Ecoterrienii porniră spre marginea pădurii. Se apropia momentul reîntâlnirii cu linia lui Vic.

Tania îi întâlnește pe Ecoterrieni

- Cine e acolo?! strigățul rupse tăcerea înfiorată a pădurii. Era strigățul Taniei.

Strângându-și și frământându-și păpușa la piept, fetița simți că ceva sau cineva se apropie. Se gândea, alarmată și necăjită, că poate ar fi fost mai bine să își fi ascultat mama și să nu fi venit în pădure. Cine știe în burta cărei lighioane va sfârși... aproape îi dădură lacrimile de teamă și de necaz.

Chiar atunci, văzu ceva. O mișcare verde și pufoasă, ca adierea ierbii în vânt. Își concentrează privirea și parcă, din nou, ceva se strecură printre copaci. Dragi cititori, e momentul să vă spunem ceva despre Tania. Ea avea șase ani, după cum bine știți. Dar pentru o fetiță de șase ani, avea curiozitatea și curajul unui explorator. Așa că din momentul în care adierea verde îi atrăsese atenția în pădure, teama și supărarea se stinseseră ca prin farmec din sufletul ei. În locul lor, rămăsese dorința vie de a vedea ce era acea prezență misterioasă din spatele bătrânilor stejari.

Încă doi pași și, dintr-o dată, Tania fu față în față cu cea mai surprinzătoare imagine pe care îi fusese dat să o vadă până atunci. Șase ființe verzi, pufoase, cu niște ochi mari și blânzi, o priveau cu speranță și timiditate. Erau atât de

neobișnuiți! Fetița se gândea ca nu semănau nici cu iepurii, nici cu urșii, în mod cert nici cu lupii sau cu alte animale de care auzise.

Atunci, ceața amintirilor pe care le trezeau vorbele și poveștile bunicului se rupse. Știu clar pe cine avea în față.

- Ecotari! Voi sunteți Ecotari!! strigă ea entuziasmata. Îi sclipeau ochii de bucurie căci iată, poveștile chiar erau adevărate.

Doi clipi încurcată. Ecotari?!? Atât de mult lipsiseră?? și în plus... în fața lor stătea o față! Adică asta chiar era o surpriză. Până acum, toți prietenii lor fuseseră băieți.

"Suntem *Ecoterrieni*, drăguța mea", susură Doi. "Dar tu cine ești?"

- Eu sunt Tania, răspunse fetița, deloc surprinsă să constate că Ecoterrienii puteau comunica și altfel decât cu glasurile. Știa ea că se poate. Cum? Asta nu știa, dar nici nu o preocupa. Mai important acum era să fie politicoasă, cum o învățase mama.

- Iar ea este Iza, își prezentă ea păpușa. Pun pariu că și ea vă vede. "Așa e, draga mea", răspunse Șapte.

"Ce este Iza?" se interesă Doi, căci niciodată nu văzuse ceva mai frumos decât minunata păpușa din paie și cărpe. Parcă abia aștepta să o ia în brațe și să se joace cu ea. Vedeți voi, Doi era o fetiță ca toate celelalte, chiar dacă avea mii de ani. Și pentru orice fetiță, păpușile sunt absolut irezistibile.

- E o păpușă! și e prietena mea cea mai bună. Dar voi, voi cine sunteți? "Vai de mine, sigur, să ne prezentăm!" se fâstâci Doi. "Eu sunt Doi, iar ei sunt prietenii mei Unu, Trei, Patru, Cinci și Șapte. Fiecare dintre noi s-a născut din

bunătaea oamenilor și suntem aici ca să avem grijă de Pământ.”
- Dar unde este Șase? se interesă Tania.

Tristețea din ochii Ecoterrienilor o surprise. Apoi noii ei prieteni îi povestiră vechea istorie despre Șase și dispariția lui și despre cum aleseseră să se retragă departe de oameni, pentru a se proteja.

- Dar ce făcea Șase? Dacă fiecare dintre voi are un rol, care era rolul lui Șase? întrebă Tania.

”El era cercetașul. Nu stătea o clipă, voia să știe tot ce e în jurul nostru”, răspunse visătorul Cinci.

Tania gândi pe dată că, din punctul ăsta de vedere, ea și Șase semănau.
- Pot să fiu eu Șase de acum? și întrebarea ei îi făcu pe toți Ecoterrienii să tresară.

Până la urma, de ce nu? De ce nu ar putea un om – o fetiță – să facă treaba unui Ecoterrian?

Se uitară cu toții la Șapte. De la el așteptau răspunsul.

Deși uimit, la rândul său, Șapte le transmise:

”A sosit timpul ca un om să preia din cunoașterea unui Ecoterrian. Nu mă așteptam la o fetiță, dar întotdeauna Pământul știe cel mai bine. De azi înainte, vei fi cunoscută ca Tania Șase!”

În timp ce mergea spre casă, Tania recapitula în gând ce i se întâmplase în acea zi. Era copleșită de impresii, de surprizele din Pădurea de Început. Dar era și fericită. Știa, fără urmă de îndoială, că avea ceva important de făcut pentru Pământ și pentru oameni. Nu știa ce, nu știa dacă era ceva mare sau mic, important sau nu. Nici nu conta. În fața ei se afla, deocamdată, Măine, când avea o nouă întâlnire cu Ecoterrienii. Apoi, mai vedea ea.

Va urma...

ECOTICBAT

ECOTIC

Pentru un mediu curat!

Organizația ECOTIC

www.ecotic.ro